Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok 7. Warszawa, 12 października 1929 roku. № 41.

PRZEMYSŁ PIWOWARSKI

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU PRZEMYSŁU PIWOWARSKIEGO I SŁODOWNICZEGO W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

REDAKCJA I ADMINISTRACJA — Warszawa, Wiejska 17. — Telefon 5-96. Otwarta od 1 do 3 po poł.

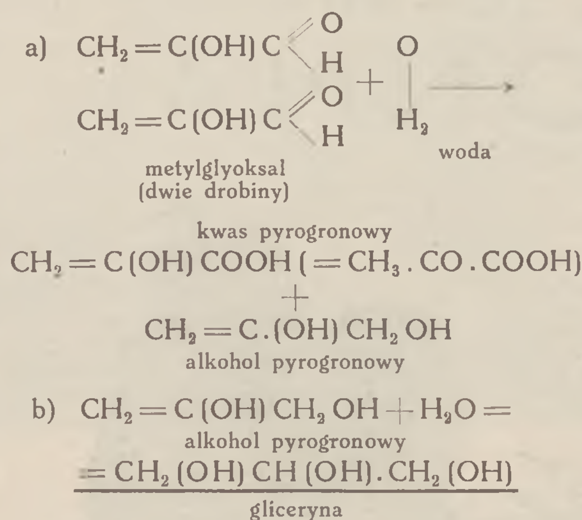
Prof. Dr. Techn. ANDRZEJ KRZEMECKI.

Chemizm fermentacji alkoholowej

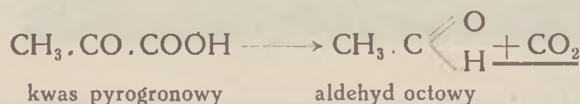
w odniesieniu do piwowarstwa — w świetle najnowszych postępów wiedzy.

(Ciąg dalszy).

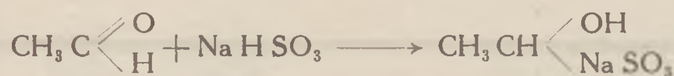
Jako drugą formę przebiegu fermentacji przedstawia Neuberg taki wypadek, gdy wytworzony aldehyd octowy zostaje z reakcji usuwany przez wyławianie go np. zapomocą kwaśnego siarczynu sodowego, z którym acetaldehyd łatwo i trwale się łączy. Wobec tego 2 atomy wodoru, powstające przy reakcji II, wstąpić muszą do innego akceptora, w tym razie do metylglyoksalu skutkiem czego powstaje równoważna do acetaldehydu ilość gliceryny:

Aldehyd octowy, powstający pod wpływem karboksylazy z kwasu pyrogronowego, jak wynika z równania III pierwszej formy fermentacji cukru:

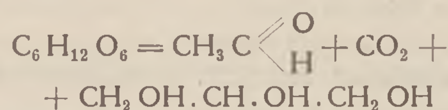

zostaje związany przez sulfit według reakcji:

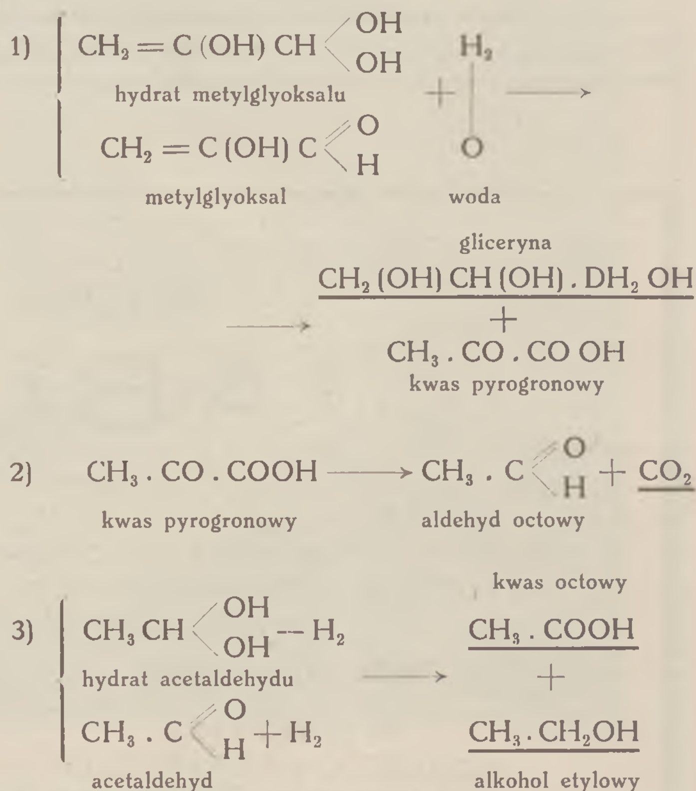
przeto jako produkty główne całego procesu fermentacji, przebiegającej w takich warunkach, mamy glicerynę i bezwodnik węglowy.

Uproszczony schemat reakcji w tych warunkach da się wyrazić równaniem:

(na tej reakcji oparto w Niemczech w czasie wojny otrzymywanie z cukru gliceryny metodą fermentacyjną).

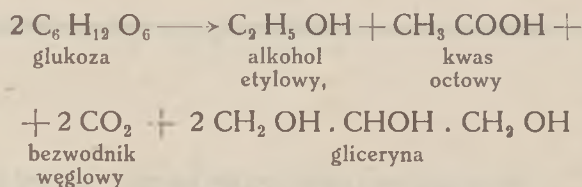
Trzecia forma fermentacji cukru (heksozy) pod wpływem enzymów drożdżowych zachodzi w środowisku alkalicznem przy Ph>8, według następujących schematów:

Faza 3) powyższego schematu wymaga pewnego wyjaśnienia:

Forma hydratowa acetaldehydu, jako donator, zostaje (podług Wielanda) pod wpływem enzymu „aldehydrazy" zdehydrowana, powstały aktywny wodor wiąże się z akceptorem, jakim jest w tym razie acetaldehyd, dając alkohol etylowy.

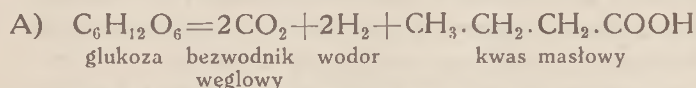
Prosty schemat powyższej rozczłonkowanej reakcji da się wyrazić ogólnem równaniem:

Jako dwie dalsze formy fermentacji cukru, zachodzące pod wpływem pewnych mikroorganizmów (przeważnie bakterji) należy uważać tego rodzaju fermentacje, przy których obok CO_2 wydziela się również wodor, a w płynie fermentującym znajdujemy,

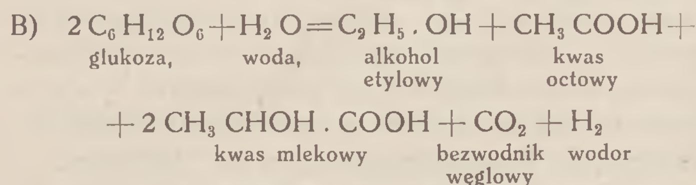
albo tylko kwas masłowy, lub w innym wypadku, obok alkoholu, powstaje jeszcze kwas mlekowy i kwas octowy.

W formie wyidealizowanej fermentacje te możemy wypisać następującemi równaniami:

A) $C_6H_{12}O_6 = 2CO_2 + 2H_2 + CH_3.CH_2.CH_2.COOH$

glukoza, bezwodnik węglowy, wodor, kwas masłowy

B) $2C_6H_{12}O_6 + H_2O = C_2H_5.OH + CH_3COOH +$

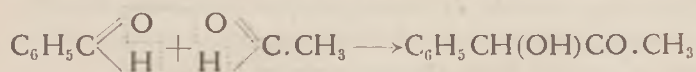
glukoza, woda, alkohol etylowy, kwas octowy

$+ 2CH_3CHOH.COOH + CO_2 + H_2$

kwas mlekowy, bezwodnik węglowy, wodor

W ostatnich czasach większe zainteresowanie wzbudziło poznanie jeszcze jednej formy fermentacji, gdzie bezwątpienia zachodzi nie rozszczepienie związku, — lecz naodwrót — synteza, to jest łączenie się kompleksów węglowych w drobinę większą.

Wprowadzając do rozczynu fermentacyjnego substancje, które mogą wchodzić w reakcję z powstającym na drodze fermentacyjnej acetaldehydem, to pod wpływem odpowiedniego enzymu następuje łączenie się łańcuchów węglowych, danych substancji z acetaldehydem, np.:

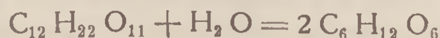

$$C_6H_5C{<}^{O}_{H} + {}^{O}_{H}{>}C.CH_3 \longrightarrow C_6H_5CH(OH)CO.CH_3$$

Te ciekawe syntezy ma powodować enzym „karboligaza" zawarty w komórce drożdżowej.

Mówiąc o chemizmie fermentacji alkoholowej, śledziliśmy, po jakiej drodze postępuje rozszczepianie się heksozy, t. j. cukru o wzorze $C_6H_{12}O_6$, a nie rozważaliśmy dotąd wcale, jakiemi drogami kroczy rozszczepianie się disaccharydów, t. j. cukrów o wzorze $C_{12}H_{22}O_{11}$, jak maltozy, saccharozy (cukru trzcinowego) i t. p. Zrozumiemy jednak łatwo, że rozwiązanie tej sprawy nie przysparza nam żadnych nowych trudności, gdyż wiemy, że cukry te, pod wpływem właściwych, w komórce drożdżowej zawartych enzymów diastatycznych („hydrolaz"), jak maltazy, saccharazy (inwertynu) zostają rozszczepione na 2 drobiny heksoz.

Mając na względzie np. maltozę, to wiemy, że cukier ten łatwo rozszczepia się pod wpływem maltazy na dwie drobiny glukozy, według równania:

$$C_{12}H_{22}O_{11} + H_2O = 2C_6H_{12}O_6$$

i odtąd już zaczyna się ten przebieg reakcji enzymatycznych, jakie rozpatrywaliśmy powyżej przy omawianiu chemizmu fermentacji heksozy. To samo dotyczy fermentacji każdego wyższego rzędu węglowodanu.

Zreasumowawszy cały chemizm fermentacji cukru dochodzimy do wniosku, że tylko pierwszy atak enzymów komórki drożdżowej, doprowadzający do zdruzgotania sześciowęglowego kompleksu heksozy na kompleks trójwęglowy, ukrywa się dotąd przed okiem chemika—od chwili wystąpienia metylglyoksalu wszystkie dalsze przekształcenia są już należycie wyświetlonę jakteż poznane są enzymy, zajęte przy tem trudnem dziele. Widzimy, jak z biegiem czasu odkrywano w komórce drożdżowej coraz to inne enzymy, których obecnie znamy już poważną ilość i napewno twierdzić można, że nasze wiadomości w tym przedmiocie nie są jeszcze wcale wyczerpane, i że szybko postępujące prace wykryją z pewnością niejeden jeszcze dalszy enzym.

Jeżeli z odkryciem zymazy Buchnerowskiej myślano, że jest to tylko jeden enzym, sam w sobie uzdolniony do rozszczepiania cukru na alkohol i bezwodnik węglowy, to obecnie wiemy, że istota ta nie jest jedynym pojedynczym enzymem, lecz reprezentuje cały kompleks enzymów, desmolazyjnych, do których obecnie zaliczamy: 1) heksazy (glukaza, fruktaza, galaktaza, mannaza); 2) system forfateza — fosfataza; 3) karboksylaza; 4) aldehydazy (oxydoredukazy); 5) karboligaza; 6) Co — zymaza. Doliczywszy do tego jeszcze dużą grupę enzymów, ujętych ogólnie nazwą „hydrolaz" z podziałem: A) Karbohydrolazy (amylaza, saccharaza (czyli inwertyn), maltaza, laktaza, trehalaza, melibiaza); B) Proteazy, czyli enzymy proteolityczne, jak: pepsyna drożdżowa, tryptaza, dipeptidaza, polypeptidaza; C) Lipazy, t. j.: enzymy, hydrolizujące tłuszcze — możemy wyrobić sobie należyte pojęcie, jak duży zastęp specjalistów zatrudnia komórka drożdżowa, by móc żyć i rozmnażać się, jednem słowem podtrzymywać swoją egzystencję w najrozmaitszych warunkach, z drugiej strony, by zdołać zadość uczynić stawianym jej przez przemysł fermentacyjny zadaniom.

(C. d. n.).

Niektóre postanowienia nowej taryfy kolejowej.

Przewóz urządzeń chłodzących.

§ 67.

b) lód, jako środek ochronny, przewozi się bezpłatnie do wysokości 10% wagi towaru przy przesyłkach zwyczajnych piwa o wadze najmniej 3.000 kg.;

c) za środki ochronne, których wagi w liście przewozowym nie podano lub dodano do innych towarów, aniżeli wymienionych w punkcie a) i b) przewoźne oblicza się za łączną wagę rzeczywistą według stawek tej klasy do której należy ochroniony przez nie towar.

Za przewóz środków ochronnych, dodanych w ilościach większych niż przewidziane w punkcie a) i b) przewoźne oblicza się w ten sposób, że różnicę wagi, przewyższającą dopuszczalną wagę bezpłatną, dolicza się do wagi rzeczywistej chronionego towaru.

d) lód jako środek chronny, dopuszcza się bez opakowania do przewozu tylko przy przesyłkach wagonowych, w innych zaś wypadkach — tylko w naczyniach.

Przewóz piwa w wagonach specjalnych z prawem częściowego odładunku.

§ 68. Stały przewóz piwa w specjalnych wagonach prywatnych właścicieli z prawem częściowego odładunku na stacjach pośrednich może nastąpić po uprzedniem porozumieniu się nadawcy z Dyrekcją kolejową, w której okręgu leży stacja nadawcza. Przewóz odbywa się pociągami wskazanemi przez Dyrekcję na zasadach niżej podanych:

a) nadawca sporządza na każdy wagon jeden list przewozowy na całą przesyłkę do najdalszej stacji przeznaczenia, zamieszczając tak w liście przewozowym, jak i we wtórniku, w rubryce „Wskazania nadawcy", żądanie uskutecznienia przewozu „z częściowym odładunkiem piwa na stacjach pośrednich";

b) wagonowi specjalnemu w którym przewozi się przesyłki piwa do częściowego odładunku, obowiązany jest towarzyszyć osobny dozorca, wyznaczony przez nadawcę na zasadach § 42 Postanowień taryfowych. Obowiązkiem dozorcy oprócz nadzoru ogólnego nad przesyłką jest rozciągnięcie nadzoru: 1) nad naładunkiem piwa na stacji nadawczej; 2) nad odładunkiem jego na stacjach pośrednich; 3) nad wyładunkiem piwa na końcowej stacji przeznaczenia, oznaczonej w liście przewozowym; 4) nad naładunkiem i wyładunkiem naczyń opróżnionych. Czynności wskazane powyżej pod 1) 2) 3) powinny być dokonywane środkami właściciela wagonu;

c) odładunek piwa w drodze może być uskuteczniony tylko na tych stacjach, które znajdują się na drodze przebiegu danego pociągu do stacji przeznaczenia, wymienionej w liście przewozowym. Stacje te powinny być wymienione w osobnej specyfikacji, dołączonej do listu przewozowego i do wtórnika;

d) przed rozpoczęciem odładowania piwa tudzież do ładowania opróżnionych naczyń dozorca winien uwiadomić o tem kierownika pociągu i wręczyć mu wtórnik listu przewozowego;

e) dla dokonania częściowego odładunku piwa dozorca przesyłki nie ma prawa żądać od kolei wyłączenia wagonu z pociągu i podstawienia go do ramp stacyjnych, sam zaś odładunek powinien zakończyć w ciągu czasu postoju pociągu, ustalonego rozkładem jazdy, nie wywołując przetrzymania pociągu na stacji. Równocześnie z odładunkiem piwa na stacjach pośrednich zezwala się załadowywać do danego wagonu opróżnione naczynia (beczki drewniane i butelki w skrzyniach drewnianych lub bez skrzyń), stosownie do ilości miejsc odładowanych, bez sporządzenia osobnego listu przewozowego;

f) specjalne wagony do przewozu piwa mogą być zatrzymane w drodze dla nabrania lodu na którejkolwiek ze stacji pośrednich; w tym celu powinien nadawca wpisać odnośne żądanie do listu przewozowego i do wtórnika w rubryce „Wskazania nadawcy". W wypadkach zatrzymania dla wskazanego celu wagonu w drodze termin dostawy ładunku przedłuża się o 24 godziny;

g) przewoźne za piwo, przewożone w wagonach specjalnych z prawem częściowego odładunku w drodze, oblicza się na ogólnych zasadach (§§ 18 i 26) według normalnych klas taryfowych — przewidzianych dla przewożonego towaru w „K. t." — za całkowitą wagę ładunku, wskazaną w liście przewozowym, najmniej jednak za 5.000 kg., a także za całą odległość przewozu od stacji nadawczej do końcowej stacji przeznaczenia. Przewoźne winno być opłacone zgóry na stacji nadawczej;

h) po przybyciu wagonu z piwem do końcowej stacji przeznaczenia, wskazanej w liście przewozowym dozorca przesyłki powinien wtórnik listu, zwrócony mu przez kierownika pociągu, złożyć w ekspedycji towarowej i po uiszczeniu przypadających ewentualnie z tytułu umowy o przewóz należności,

narosłych w drodze podjąć list przewozowy i zabrać natychmiast ze stacji resztę pozostałego w wagonie piwa;

i) koleje, uczestniczące w takim przewozie, nie ponoszą odpowiedzialności, ani za brak towaru wogóle, ani za jego uszkodzenia w drodze w wypadkach, którym zapobiec powinien był towarzyszący przesyłce dozorca. Kolej nie odpowiada również, jeżeli częściowe odładowanie przesyłki, przewożonej pociągiem osobowym, nie mogło być dokonane wskutek spóźnienia pociągu lub innych przeszkód ruchowych;

j) zwrotny przebieg niezaładowanych piwem specjalnych wagonów prywatnych właścicieli do stacji nadawczej dokonywa się za osobnym listem przewozowym w myśl § 91 Postanowień Taryfowych. Za zwrotny przewóz tych wagonów opłaty nie pobiera się.

Również bezpłatnie przewozi się do stacji nadania w takich zwrotnych wagonach opróżnione naczynia od piwa (beczki drewniane, butelki, w skrzyniach drewnianych lub bez skrzyń) oraz środki ochronne od ciepła i od zimna (naczynia od lodu lub wody gorącej, opony filcowe i t. p.) pod warunkami przewidzianemi w § 41 niniejszych Postanowień taryfowych.

(C. d. n.).

Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Komisja Rewizyjna. Pierwsze posiedzenie Komisji Rewizyjnej w dniu 10.IX nie doszło do skutku z powodu niemożności przybycia do Warszawy jednego z członków. Następne posiedzenie odbędzie się w dniu 23 października o godz. 10 przed południem w lokalu C. Z. P. P. i S. przy ulicy Wiejskiej Nr. 17.

Syndykat Eksportowy Słodu. C. Z. P. P. i S. zwołał na dzień 23 października ogólne zebranie samodzielnych słodowni i browarów, produkujących słód na wywóz, które odbędzie się o godz. 11-ej przed południem w Ministerstwie Przemysłu i Handlu, Warszawa, Eteklоralna 2 — pokój 351. W zebraniu łaskawie przyrzekli swój udział przedstawiciele Instytutu Eksportowego.

Wywóz piwa. Przepisy wpkonawcze dotyczące zwolnienia od opłat akcyzowych piwa wywożonego zagranicę, ustanawiają konieczność nakładania na transport przy załadowaniu zabezpieczeń urzędowych. Prawodawca miał tu oczywiście na myśli wagon kolejowy i nie przewidział innych środków lokomocji, jak np. otwarte samochody ciężarowe. C. Z. P. P. i S. zwrócił się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o zmianę tych przepisów, przyczem na konferencji przedstawiciel Departamentu Akcyz i Monopolów przyrzekł nam jaknajdalej idące ułatwienia.

Zwolnienie wywozu od opłat akcyzowych. Rozporządzenie wykonawcze i jego aneksy, omawiając zwolnienie od opłat akcyzowych piwa wywożonego zagranicę określają eksportera mianem „wytwórca". Chcąc wyjaśnić, czy np. skład hurtowy wywożąc piwo zagranicę ma również prawo do zwrotu akcyzy, udaliśmy się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o wyjaśnienia. Według wyrażonej opinji Dep. Akc. i Mon., każdy eksporter ma prawo do zwrotu akcyzy niezależnie od tego, czy jest wytwórcą, czy kupcem.

Napisy na etykietach. Niektóre Inspektoraty Skarbowe wymagają by na etykietach obowiązkowo było wymienione do jakiej kategorji piwo dane należy (pełne, dubeltowe lub mocne). Żądania te są kierowane, tak do browarów, jak i do składów hurtowych. Ponieważ ani ustawa o opodatkowaniu piwa, ani rozporządzenie wykonawcze na wytwórcę, ani handlującego podobnego obowiązku nie nakładają, C. Z. P. P. i S. zwrócił się w tej sprawie do Ministerstwa Skarbu.

Zawartość alkoholu w piwie. Wobec częstych nieporozumień w sprawie umieszczania na etykietach napisu „Piwo zawiera do 2½% alk. wag.", jeszcze raz wyjaśniamy, że browar, ani skład hurtowy nie jest obowiązany do umieszczania takiego napisu. Jeżeli jednak granica zawartości alkoholu nie jest uwidoczniona na naczyniu w którem się piwo sprzedaje to, w myśl § 1 ustawy przeciwalkoholowej, takie piwo nie może być sprzedawane w składach, sklepach lub gospodach nie posiadających koncesji na sprzedaż napojów alkoholowych.

Koncesje. Na Górnym Śląsku przy odbieraniu koncesji na wyszynk napojów alkoholwych, tamtejszy Urząd Skarbowy jednocześnie odmówił w dwu wypadkach zezwolenia na prowadzenie

wyszynku piwa niskoprocentowego. C. Z. P. P. i S., opierając się na okólniku Ministerstwa Skarbu ustalającym, że handel piwem niskoprocentowem odbywać się ma w trybie meldunkowym, wniósł skargę do Departamentu Akcyz i Monopolów.

Ulgi wywozowe. Na konferencji w Instytucie Eksportowym w dniu 5 b. m. przedstawiciel C. Z. P. P. i S. omawiał sprawę ewentualnych ulg dla wywozu słodu. Jako główne postulaty od których uzależniony jest rozwój naszego słodownictwa, wysunięto: zniżki przewozowe dla słodu, jęczmienia taryfy zawozowe, standaryzacja słodu, zaprowadzenia cła wywozowego na słód niestandaryzowany, zwrot ceł i premje wywozowe. Wszystkie te postulaty z pewnemi zastrzeżeniami uznano za możliwe do przeprowadzenia.

Podatek majątkowy. Celem osiągnięcia preliminowanych wpływów budżetowych Ministerstwo Skarbu, uwzględniając jednocześnie konieczność wyrównania między poszczególnemi grupami ciężaru podatkowego, zarządza dalszy częściowy pobór zaległości z tytułu podatku majątkowego w sposób następujący:

a) dla płatników I grupy kontyngentowej od 5 stopnia wzwyż skali podatkowej — wyznacza się nową ratę w wysokości 1% od wartości majątku, przyjętej prawomocnie za podstawę wymiaru podatku majątkowego;

b) dla płatników II i III grup kontyngentowych od 5 stopnia wzwyż skali podatkowej — wyznacza się nową ratę w wysokości 0,6% od wartości majątku, przyjętej prawomocnie za podstawę wymiaru podatku majątkowego

Rata ta płatna będzie w terminie do dnia 10 grudnia 1929 roku.

Podatek komunalny od przywożonych towarów z dn. 23 września 1929 roku. Rozporządzenie wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów przywożonych drogami żelaznemi.

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi normalnotorowemi do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych.

I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 25 klm.

b) dla gmin m. m.: Łodzi, Lwowa i Krakowa podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 15 klm.

c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich. podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

W wypadku, gdy taryfy nie przewidują wyszczególnionej pod 2) i b) stawki za odległość 25 i 15 klm. podatek nie może przekroczyć dla gmin wymienionych w tych punktach opłaty przewozowej za 20 względnie 10 klm.

II. Podatek od towarów przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 klm. dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich, nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm. W wypadku gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Nadto dla wymienionych w punkcie I pod pozycją a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 klm. nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

III. Podatek od towarów przywożonych w drobnych przesyłkach o wadze do 20 kilogramów, nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm. W wypadku gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej niż trzecia część opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, wliczoną do opłaty przewozowej z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat, oraz dopłat, przewidzianych w obowiązujących w Polsce taryfach towarowych kolei żelaznych. W szczególności nie stwarzają podstaw do zwiększonego wymiaru podatku opłaty i dopłaty kolejowe, przewidziane za przewóz w wagonach krytych, za lekkość i przestrzenność towarów, za użycie wagonów specjalnych, za dostarczenie przyborów i środków ochronnych, za wszelkie przewozy w obrębie tej samej stacji taryfowej, za nadanie przesyłki pośpiesznej na pociągi pasażerskie, za niezgodną z rzeczywistością deklarację towaru oraz inne opłaty i dopłaty poza pierwotną i niepowiększoną stawką przewozową.

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają towary przywożone w przesyłkach ekspresowych, bagażowych i pocztowych tudzież towary przewożone „transito".

Za towary przewożone „transito" uważać należy:

1) Towary, przechodzące przez stację kolejową, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach skierowanych do innych stacji przeznaczenia, leżących poza obrębem miasta i oznaczonych w listach przewozowych;

2) towary, przechodzące w przesyłkach kolejowych do stacji przeładunku lub stacji przeznaczenia, lecz następnie z wykorzystaniem składu, lub bez wykorzystania go odsyłane koleją do innych stacji, leżących poza obrębem miast bądź bezpośrednio z tej samej stacji drogą kolejową, bądź pośrednio drogą kołową do innej stacji, leżącej w obrębie miasta, a stąd drogą kolejową. Przytem od takich towarów uprawnione gminy mogą pobierać podatek o ile list przewozowy przesyłki tych towarów został na stacji przebycia wykupiony, a towar nie został bezzwłocznie na tej stacji nadany ponownie, lecz został wyładowany i oddany na skład kolejowy lub prywatny, albo wywieziony do miasta. Pobraną w ten sposób sumę podatku należy jednak zwrócić w całości lub w części po przedłożeniu, w okresie miesięcznym przez odbiorcę pierwotnej przesyłki — dowodów, iż towary w całości lub części uległy na jednej ze stacji, położonych w obrębie miasta, ponownemu nadaniu do innych stacji, położonych poza obrębem miasta;

3) towary, przybywające na stację, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach skierowanych względnie przeekspedjowanych i przeładowywanych niezwłocznie, z przeznaczeniem na bocznicę kolejowe do punktów odbiorczych, położonych na tych bocznicach poza obrębem miasta.

§ 2. Prawo poboru podatku od towarów przywożonych drogami żelaznemi wązkotorowemi (dojazdowemi) w gminach miejskich, które podatek ten pobierały w roku 1929/30, wygasa w dniu 31 marca 1930 roku z wyjątkiem gmin miejskich nie leżących przy linji normalnotorowej i czerpiących podatek wyłącznie z towarów przywożonych kolejami wązkotorowemi, które to gminy pobierać mogą oznaczony wyżej podatek i po dniu 31 marca 1930 roku według zasad niniejszego rzporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1929 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Sławoj-Składkowski.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) Ignacy Matuszewski.

(Dz. U. R. P. z dnia 28 września 1929 roku, Nr. 67, poz. 521).

CENY JĘCZMIENIA.

Warszawa.	2/ X	27.00 — 29.00 zł.
	4/ X	27.00 — 29.00 zł.
	7/ X	27.00 — 29.00 zł.
	8/ X	27.00 — 29.00 zł.
Bydgoszcz.	3/ X	28.50 — 30.00 zł.
Kraków.	4/ X	27.00 — 30.00 zł.
	8/ X	27.00 — 30.00 zł.
Lublin.	2/ X	26.00 — 27.50 zł.
	4/ X	26.50 — 28.00 zł.
	7/ X	27.00 — 28.50 zł.
Poznań.	3/ X	27.00 — 30.00 zł.
	5/ X	27.00 — 30.00 zł.
	7/ X	27.00 — 30.00 zł.
Wilno.	4/ X	32.00 — 33.00 zł.
Hamburg.	3/ X	9.25 flh. Dun. Ros.
	4/ X	8.70 flh. Dun. Ros.
	5/ X	8.70 flh. Dun. Ros.
	7/ X	8.75 flh. Dun. Ros.
	3/ X	9.20 flh. La Plata
	4/ X	9.00 flh. La Plata
	5/ X	9.05 flh. La Plata
	7/ X	9.00 flh. La Plata
	3/ X	8.40 flh. Marocco
	4/ X	8.60 flh. Marocco
	5/ X	8.65 flh. Marocco
	7/ X	8.70 flh. Marocco
Chicago.	1/ X	Jęczmień słodowy 60 — 72 cts. za bushel
	2/ X	Jęczmień słodowy 60 — 70 cts. za bushel
	3/ X	Jęczmień słodowy 60 — 72 cts. za bushel
	5/ X	Jęczmień słodowy 63 — 72 cts. za bushel
	7/ X	Jęczmień słodowy 62 — 72 cts. za bushel
Nowy York.	1/ X	Jęczmień słodowy 71 cts. za bushel
	2/ X	Jęczmień słodowy 71 cts. za bushel
	3/ X	Jęczmień słodowy 71 cts. za bushel
	4/ X	Jęczmień słodowy 71 cts. za bushel
	5/ X	Jęczmień słodowy 71 cts. za bushel

CENA OGŁOSZEŃ: 1 str. Zł. 150.—; 1/2 str. Zł. 80.—; 1/3 str. Zł. 60.—; 1/4 str. Zł. 45.— Zastrzega się zmianę cen ogłoszeń.

Redaktor: W. Adam. - - - - Wydawca: Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzplitej Polskiej.

Drukarnia i Litografja p. f. „JAN COTTY“ w Warszawie, Kapucyńska 7.